



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 69. Argumentum quinquagesimum nonum. Eundem denique
timorem vehementiorem rursus efficit præsumptio de misericordia Dei,
seu abusus illius ad peccatum, circumstantias antè memoratas frequenter

...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

quæ in ira mea, si introibam in requiem meam. Sic isti liberati à servitute peccati, gustaverunt bonum Dei verbum, & delicias sæculi venturi, & commutaverunt pro cepis & allis voluptatum, reprobi & indigni sunt celesti patriâ.

Quàm gravis sit illa ingratitude, & quantùm Deus odiat illam, ostendit verbo & exemplo. Verbo Ezech. per totum. Exemplo... uxoris Loth, cui præcepit Deus tria: "Nè steteris in omni circum regione. Noli respicere post tergum. In monte saluum te fac. ... Propter quid Domine non vis ut respicias post tergum? ... propter quid versa est in statum? ... Totum hoc factum est, ut monstraret Deus, illis quos eduxit de Sodoma victorum, quantùm detestatur non solum redire ad Sodomam, id est ad vitia præcedentia, à quibus liberati sunt; sed neque respicere, nec desiderare, nec concupiscere. Propter hoc terribile illud exemplum relinquit mundo in illa muliere. Non mea est expositio. Fratres, non P. Augustini, non Hieronymi; sed Christi, qui ait Luc. 17. Memento uxoris Loth, qui rediit ad vomitum Sodomæ. Illam attendite, illam statim præ oculis habete. Timeo ne fiat in vobis spiritualiter, quod in illa factum est corporaliter. Hæc est enim justissima pœna retrospectivum & redemptivum, scilicet ut fiat statua, amisso sensu, amisso iudicio, amisso lumine rationis. Ex persona facta est statua. Statua non sentit minas, nec flagella, non ignominiam, non infamiam... omni motu, omni sensu spirituali cordis amisso. O gravissima pœna! Ô secunda post infernum vindicta, ed periculosior, quàm minus sentitur! Isti viventes mortui sunt, sine sensu, & sine spiritu. Unde propter hoc difficilior eorum conversio: quia non habent dolorem, neque contritionem, neque sensum miseræ, in qua sunt.

CAPUT LXVIII.

Argumentum quinquagesimum octavum.

Amplius adhuc timorem illum auget Dei irrisio & contemptus.

914 **D** eum quippe irridere & contemnere censetur, qui emendationem semper promittunt, nec unquam præstant, imò ut plurimum ne conatum quidem ad emendationem, nec vim ullam ad hoc sibi inferunt. Quemadmodum ergo hominem irridere & contemnere censetur, qui ab homine veniam de colapho semper peteret, colaphumque citò post peccatum veniam rursus impingeret, maxime si frequenter id faceret; ita similiter, &c. Unde Ildoras l. 2. sent. c. 16. *Irrisor est, & non poenitens, qui adhuc agit quod poenitet.*

Atqui scriptum est: *Nolite errare, Deus non irridetur. Quæ enim seminaverit homo, hæc & metet, ad Galat. 6. Scriptum est item: Qui contemnunt me, erunt ignobiles; 1. Reg. 2. Male dicti erunt, qui contemnunt me, Tob. 16. Væ qui spernis, nonne & ipse sperneris? ... cum fatigatus desieris contemnere, contemneris, Isa. 33. Ut autem d. Thomam Villanovanum dicentem n. 913. quodivimus, de contempto Deo & iustitia meritò arguuntur, qui experti utrumque statim, delicias iustitiæ pro voluptatibus commutarunt, sicut Christum contempserunt Judæi, dum ipsum Barabbæ postulerunt, & Judas, dum triginta argenteis ipsum vendidit.*

915 Deinde Deum contemnere arguuntur, qui Dei metum abiciunt, quem crimina tua confitendo concepit videbantur. Metum autem Dei tantò magis abiciunt, quantò magis (post frequentem Confessionem) iterant crimina sua. Ut enim Tertullianus l. de poenit. c. 5. *Cur te deliquisse poenituerat, nisi quia Dominum timere ceperas? Cur igitur quod metus gratiâ gessisti, rescindere malui-*

sti, nisi quia timere desisti? Neque enim timorem alia res quàm contumacia subvertit. Contumacia autem sine contemptu non est.

Præterea Deum despicit (prosequitur Tertullianus) qui bonorum ac malorum intellectum ab illo consecutus, quod intelligit fugiendum, quodque jam fugit, vel se fugiturum sapiens promittit, rejiciens, intellectui suo, id est Dei dono contumeliam facit. Si enim (Apostolo teste Rom. 2.) *divitias bonitatis contemnit*, qui, post multa patrata scelera, Dei erga se longanimitate & patientiâ non movetur ad poenitentiam: multò magis ille qui, post multa illa scelera sapienter condonata, ad ea assidue, facile & citò revertitur. Et tantò magis tunc contemnitur Dei bonitas (ait Doctòr Angelicus 3. p. q. 88. a. 1.) *quantò majus est beneficium, peccatum remittere, quàm peccatores sustinere.*

Denique Deum non leviter contemnit (ait rursus Tertullianus loco citato) qui cum amulo ejus diabolo poenitentiam renuntiasset, & hoc nomine ipsum Domino subiecisset, rursus eundem, suo ad peccatum regressu, erigit, Deoque præponit, ipsi servire, & obedire malens quàm Deo, & exultationem ejus seipsum facit, ut denuò malus, recuperatâ prædâ suâ, adversus Dominum gaudet... Nonne enim... diabolum Domino præponit? comparationem enim videtur egisse, qui utrumque cognoverit, & iudicatio pronuntiasset (facto, si non verbo) eum meliorem, cujus se rursus esse maluerit. Quàm gravis verò & intolerabilis Dei contemptus, diabolum Deo meliorem saltem facto pronuntiare! Tantò verò gravior & intolerabilior est, quantò post Confessionem & Communionem frequentior; tantoque proinde talis peccator magis est periosus Deo, quantò amulo ejus diabolo acceptus. Talis proinde meritò ut contemptor contemnitur, & traditur in reprobum sensum, ait S. Thomas Villanovanus ubi supra.

CAPUT LXIX.

Argumentum quinquagesimum nonum.

Eundem denique timorem vehementiorem rursus effici præsumptio de misericordia Dei, seu abusus illius ad peccatum, circumstantias ante memoratas frequenter concomitans.

918 **P**robatur, quia consuetudinarii & recidivi, de quibus agimus, ut plurimum idè tam frequenter, tam citò, & tam facile, post Confessionem ac Communionem, ad pristina crimina redeunt, quia seduci se patiuntur à diabolo, ipsis persuadente, quia citò Deus totum ignoscit, ut sese homo non corrigat, inquit Augustinus serm. 20. de eo quod scriptum est: *cor mundum crea in me Deus.* In qua persuasionem non parùm ipsos confirmat nimia plurimorum Confessorum in absolvendo facilitas. Dum enim quàm facile ab hominibus, tam facile à Deo se absolvi existimant, contingit ut in ipsis redundantiâ clementiæ celestis libidinem faciat humanæ temeritatis... *socios delinquendo, quoties ignoscitur (ait Tertullianus l. 6. de poenit. c. 7.) sicque de divina misericordia commatum faciunt delinquendi.*

Verùm assidue peccanti Deum ordinariè non miseretur, ait Pacianus epist. 3. Scriptum est enim: *Ne adicias peccatum super peccatum, & ne dicas: miseratio Domini magna est, multitudine peccatorum meorum miserebitur. Misericordia enim & ira ab illo citò proximant, & in peccatore respicit ira illius. Eccl. 5. Et rursus scriptum est: Quàm vilis facta es nimis, iterans vias tuas! confundèris... quoniam obrivit Dominus confidentiam tuam, & nihil habebis prosperum in ea. Hierem. 2. Unde Augustinus serm. 22. de versu 3. Psalmi 970*

67. c. 9. *Ne nobis (inquit) tantum de ipsis misericordia blandiamur, si non fuerimus conati adversus peccata nostra, nec si aliqua, maxime capitalia, fecerimus, speremus ita futuram misericordiam, ut ei conjungatur iniquitas. Numquid enim & eos qui nihil egerunt, quemadmodum correcti viverent... ibi constitutus est, ubi constituit... fideles suos, bene de se meritis, sibi servientes, ambulantes in castitate, modestia, humilitate, &c.*

921 Similiter V. Beda in scintillis c. 33. ex Ildoro: *Qui male agere non desistunt, vanâ spe indulgentiam de Dei pietate requirunt, quam rectè quærent, si ab actione prava cessarent.*

922 Denique (ut Ludovicus Granatensis ait l. 1. Ducis peccatorum p. 3. c. 27.) æquum est ut misericordia Dei & Sacramenta subtrahantur, qui taliter & toties is abutuntur ad peccandum. Si enim servus inutilis projiciebatur in æternum incendium; quanto magis servus suæ salutis supinè incurios, servus admodum perfidus, servus supinè ingratus, servus irrisor & contemptor Domini sui, servus Domini bonitate abutens ad ipsum offendendum? Et si maledictionis & reprobationis filii, misericordiamque indigni sint qui aliquid eorum sunt, vel disjunctivè; quanto magis qui hæc omnia copulativè? Hæc de re plura capite sequenti.

CAPUT LXX.

Argumentum sexagesimum.

In consuetudinariis, facileque, citò ac frequenter in crimina relabentibus, vitam proinde cadendo & confitendo irasigentibus, plura vehementioraque signa sunt reprobationis, nulla vel modica prædestinationis: vehementer ergo suspicio est, Confessiones Communionisque ipsorum ut plurimum laborare defectu debita dispositionis.

923 Si enim debita cum dispositione, adeoque fructuosè, ut plurimum confiterentur & communicarent in vita; debita etiam cum dispositione, adeoque fructuosè, ut plurimum confiterentur, communicarentque in morte: neque enim minori cum dispositione confiteri, & communicare solent in morte, quam in vita; quinimò instantis judicii timore correpti, sæpe vehementius in morte deplorant peccata sua, quam in vita. Frequens autem Confessio Communionisque fructuosa, signum est non modicum prædestinationis: eò quòd Sacramenta ista cum debita dispositione, & fructu, ordinariè recipientes, & frequenter recipientes in vita, taliter etiam ordinariè recipientes in morte, juxta vulgatum illud: *qualis vita, finis ita.* Igitur à contrario sensu, si nullum vel modicum in ipsis signum sit prædestinationis; multa econtrà, vehementioraque signa reprobationis; consequens est quòd Sacramenta ista cum defectu debita dispositionis, idèque sine fructu, ordinariè recipientes in vita; & consequenter in morte.

§. I.

Ostenditur in illis nulla ut plurimum esse signa prædestinationis.

924 Primum id ostenditur per inductionem. Quia neque in ipsis ullum est signum prædestinationis ex septem illis, quæ P. Ruiz disput. 56. sect. 3. n. 13. profert ex S. Bernardino: neque ullum ex quindecim, quæ n. 5. adfert ex Vega: neque ullum ex his quæ ipse superaddit, vel quilibet superaddere potest. Quia nullum ex omnibus illis est prædestinationis signum, nisi conjungatur cum vita christiana, sive cum tribus illis, quæ ad vitam christianam Bernardus exigit apud Platum l. 3. de

bono statûs religiosi c. 32. *Si conines se (inquit) à peccatis, si dignos agis penitentiæ fructus, si facis opera vite.* Hæc enim tria, secundum divinam Scripturam, peccatoribus necessaria sunt ad salutem, & in tribus illis christiana vita consistit; sine qua, secundum doctrinam Ecclesiæ, ne frequens quidem Confessio & Communio signum est prædestinationis, ut constat ex propositione 56. ab Innocentio XI. damnata: *Frequens Confessio & Communio, in iis qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis.* Quæ propositio, teste ipsomet Innocentio XI. defumpta est ex aliquo libro, seu libris, vel ex Theibus, utique ex Theibus Namurci propositis ad disputandum die 15. Septemb. 1676. Quorum Theium Author per gentiliter viventes non intellexit homines reverà Gentiles, seu Paganos (utpote quorum nullus Confessionis & Communionis Sacramenta frequentat; & si quis eorum frequentaret, sacrilegè, & consequenter ad suam damnationem, non ad salutem frequentaret: neque enim aliud venire potuit in mentem Authons Catholicici) intellexit ergo Christianos, non christianè, sed criminose viventes, & post Sacramentorum illorum frequentationem se se non emendantes, sed ad solita mox crimina redeuntes: quos Augustinus serm. 261. edit. novill. vocat, *quasi confitendo fideles, sed male vivendo infideles.* Quorum frequens Confessio & Communio, cum ex Ecclesiæ declaratione censeri nequeat prædestinationis signum; consequens est ex illa Ecclesiæ declaratione, quòd frequens Confessio & Communio ipsorum, saltem ut plurimum, infructuosa sit, ex defectu debita dispositionis; quodque proinde, saltem ut plurimum, Confessionis & Communionis Sacramenta sine debita dispositione frequentant. Si enim cum debita dispositione frequentarent, fructuosè frequentarent. Frequens verò Confessio & Communio fructuosa, à Doctoribus merito dicitur esse prædestinationis nota: cum Dominus Joan. 6. dicat: *Signis cum debita dispositione, & fructu, manducaveris ex hoc pane, vivet in æternum.*

Cum igitur dictorum Sacramentorum frequentatio, sine debita dispositione, & fructu, secundum allatam Ecclesiæ doctrinam, signum non sit prædestinationis; signum est reprobationis. Eò quòd utique sic frequentare, sit ad judicium, non ad remedium frequentare, & quanto sæpius quis illa sic frequentat, tanto magis Judam proditorum imitatur, de quo Christus ait: *Melius erat ei, si natus non fuisset homo ille.* Enimverò qui in vita sua ut plurimum ad judicium, non ad remedium, Sacramenta ista frequentat, necessarium malis suis remedium in morte præcludit. Necessarium quippe malorum in morte remedium, est fructuosa in fine vitæ susceptio Sacramentorum. Quæ postquam in vita quis ut plurimum infructuosè recepit, in fine etiam vitæ ut plurimum infructuosè recipit, juxta illud: *qualis vita, finis ita.* Neque enim dignus est (per fructuosam Sacramentorum susceptionem) in fine accipere solatium, qui improbè vivendo, & sine debita dispositione Sacramenta, dum viveret, recipiendo, non cognovit se moriturum. Et qui toties, & famulâ Sacramentis, & divinâ misericordiâ abusus est ad peccandum, non est dignus in morte accipere remedium. Equum namque est (inquit Granatensis l. 1. Ducis peccatorum p. 3. c. 27.) ut misericordia Dei, & Sacramenta finaliter non proficiat iis, qui totâ penè vitâ in peccatis perseverarunt.

Et idèo Lumbierus noster ad propositiones ad Innocentio XI. damnatas observat. 14. §. 2. post eundem Granatensem ro. 2. concion. de temp. concion. 2. (dicentem quòd peccatorum confessio, sine eorum fuga, ad æternam salutem nihil juvat) sapienter observat, quòd quacumque adferuntur præde-